

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

De duurzame deugden van het Koninkrijk van God

TEGENWOORDIG wordt de mens opgevoed in de geest van de wereld, die probeert zich te doen doorgaan voor de geest van God. We moeten dus niet verwonderd zijn in het rijk der duisternis dingen te vinden, die lijken op die van het Koninkrijk van God. Maar het is zeker dat degene die onder de krachtige invloed van de goddelijke geest staat, bij de eerste oogopslag deze grove imitatie herkent. Inderdaad, de opvoeding van de wereld kan zeer verzorgd lijken en zelfs een grote uiterlijke beschaafdheid tonen; maar ze kan in geen geval vergeleken worden met de echte beschaving, die van het hart, die gebaseerd is op de echte liefde voor de naaste, de goddelijke goedheid, zachtmoedigheid en geduld. Dit zijn stabiele deugden die tegenspoed niet kan aantasten.

De beschaving en de vriendelijkheid die men kan uitstralen als men opgevoed is in de geest van de wereld, kunnen aangename gevoelens geven aan de naaste, maar ze zijn slechts van korte duur. Zodra de naaste vijandig of bedreigend wordt, veranderen die oppervlakkige beschaving en vriendelijkheid bijna altijd in lompeheid en grofheid. Dat bewijst dus een oppervlakkige opvoeding, zonder stevige basis. Daarentegen is de opvoeding gekregen door de geest van God diep en duurzaam. Zij is de uitdrukking van een ziel die gevormd werd in contact met de goddelijke genade. Ze blijft in alle omstandigheden, zelfs tegenover boosaardigheid en ergerniswekkend gedrag. Dit omdat deze goddelijke gevoelens in het hart werden geprent door de geest van God en een wezenlijk deel van de personaliteit geworden zijn.

Dat is het effect van de goddelijke opvoeding van het Koninkrijk van God, die prachtige resultaten geeft. De eensgezindheid die men kan bereiken met iemand die opgevoed is onder de invloed van de geest van God, is een immense weldaad voor degenen die ervan genieten. Het contact met een echt kind van God is namelijk een ware zegen voor allen die het benaderen, door de gelukkige indrukken vol verhevenheid, goedheid, helderheid, zekerheid en geloof die van hem uitstralen en een prachtige gemoedstoestand weerspiegelen.

Dit is dus de ideale opvoeding die ieder intelligent mens zou moeten proberen te krijgen, omdat zo'n opvoeding iemand die ze bezit geheel gelukkig maakt en hem toelaat overal op zijn doortocht vreugde, vrede en geluk te brengen. Dat is het grootste geluk dat iemand kan verwezenlijken.

Spijtig genoeg zijn degenen die deze heerlijke opvoeding hebben, heel weinig talrijk. De mensen in het algemeen, zelfs degenen die zich christenen noemen, kennen niets van het ware karakter van de Almachtige. Zij hebben geen echte gemeenschap met Hem, omdat zij die niet ijverig genoeg nastreven. Zij zijn opgevoed door de duivelse geest, die altijd tot trieste resultaten leidt. Die resultaten zijn jaloezie, vijandschap, twist, afgunst, haat, buitensporigheid, hoogmoed, snoeverij, kritiek, boosaardigheid, enz. Al deze karaktergebreken zijn het directe gevolg van die noodlottige en schadelijke invloed van de duivelse geest. Die zit in het diepst van het hart en blijft er, alhoewel hij gecamoufleerd wordt door een laag van goede manieren, beleefde en vleierende woorden die de goede opvoeding van de wereld vertegenwoordigen.

Zoals wij pas gezegd hebben, heeft dit alles niets te maken met een opvoeding van het hart, de goddelijke opvoeding. In de wereld toont men zich nederig, zacht, geduldig, vreedzaam en bescheiden, maar onder dit uiterlijk van een lam schuilt een brullende leeuw. Deze komt tevoorschijn als men met vijandige mensen omgaat of met personen, waarvoor men zich niet geneert. Dan verschijnt de echte mentaliteit zonder camouflage.

Zo gebeurt het dat mensen die in de wereld een schijnbaar goed opvoeding hebben, zich in de intimiteit van hun huisgezin heel anders gedragen. Als kind beleefde ik iets, wat op mij een diepe indruk heeft nagelaten. Op de verdieping waar wij woonden, kwamen nieuwe huurders die de reputatie hadden welopgevoede mensen te zijn. Onze ouders hadden mijn broers en mij dan ook gewaarschuwd zeer oplettend te zijn, geen lawaai te maken, de deuren zachtjes te sluiten, enz. Wij volgden die raad op, tot wij op een dag door de dunne muur van onze woning heen de man grove en vulgaire woorden tegen zijn vrouw met hoorden roepen. Dat maakte op ons zo'n indruk dat onze achting en waardering voor die mensen op slag verdwenen.

Zo gaat dat in onze arme wereld, die de slaaf is van de tegenstrever en ervan maakt wat hij wil. Daarom is het dringend nodig zich te ontdoen van zijn egoïstische en oneerlijke mentaliteit en de goddelijke opvoeding na te streven, die heerlijke wezens vormt, van wie ieder woord een parel is en iedere daad, op welk moment men dan ook met hen omgaat, een onuitsprekelijke uiting van de goddelijke genade is.

Daarom moet men natuurlijk op school gaan bij onze geliefde Verlosser en er een goede leerling zijn. Hij zegt ons: "Leer van mij, want ik ben zacht en nederig van hart". Een persoon die zo van onze geliefde Verlosser geleerd heeft, is nooit gekwetst. Nooit maakt hij zich kwaad en hij is nooit beledigd. Men vindt bij hem altijd begrip en welwillendheid, goedheid van het hart.

Om tot deze verheven gevoelens te komen, is er natuurlijk veel goede wil nodig, want om te beginnen moet in ons alles hervormd worden. Er is dus veel energie nodig om onszelf te overwinnen, ons egoïsme opzij te zetten en om ons de zachtheid en de nederigheid van onze Heer en Meester eigen te maken. Dit is het programma dat ieder kind van God voorgehouden wordt. Dit programma zal zich overigens aan alle mensen aanbieden bij het Herstel van alle dingen, opdat zij het eeuwige leven zouden kunnen verwerven. Inderdaad, het eeuwige leven is essentieel afhankelijk van de beoefende altruïstische gevoelens.

De opvoeding die iedereen heeft gekregen op de school van de tegenstrever, moet volledig uitgewist worden door de goddelijke opvoeding, waarin geen egoïsme bestaat, maar die zich integendeel uit door volledig altruïstische gevoelens. Wij moeten dus grote inspanningen doen om in onze hersenen geen indrukken van het rijk van de tegenstrever meer te laten doordringen, maar daarentegen wel indrukken die gunstig zijn om de opvoeding van het Koninkrijk van God te verwerven. Deze opvoeding uit zich door gevoelens die op die van onze geliefde Verlosser lijken. Zo verdwijnt langzamerhand de oude opvoeding, gekregen door de slechte herder, de tegenstrever, om plaats te maken voor heel verschillende gevoelens, die van de goddelijke familie, die van een onuitsprekelijke zuiverheid van gedachten en van een heerlijke geestelijke verhevenheid en sublieme zielengrootheid zijn.

De opvoeding van het hart concretiseert zich onder andere door een doorslaggevend, essentieel gevoel, namelijk dat van dankbaarheid. Wij moeten inderdaad de talrijke weldaden weten te waarderen die wij voortdurend van de Eeuwige ontvangen, in het bijzonder het geschenk van Zijn welbeminde Zoon zonder wiens offer wij onherroepelijk verloren zouden zijn. Zolang wij niet voldoende het losgeld van onze geliefde Verlosser kunnen waarderen, kunnen wij geen vooruitgang boeken in de opvoeding van ons hart dat van ons heel nobele wezens moet maken die eeuwig kunnen leven. Daarom moeten wij langs de weg gaan van verzaking aan onszelf, die ons getoond werd door de Heer. Hij heeft namelijk gezegd: "Niemand kan mijn discipel zijn als hij niet aan zichzelf verzaakt."

Mijn wens: een witte-boordenbaan voor mijn zoon!

BIAGO en Rosa hadden geen ander streven dan het opvoeden van hun zeven zonen en vijf dochters en het laten bloeien van hun land om al die monden te voeden. Het gezin bestond dus uit veertien personen en ze zouden met zijn twintigen zijn geweest, als er niet zes baby's dood geboren waren, of ternauwernood op de wereld waren gekomen. Twee jaar na de geboorte van zijn laatste zoon voelde Biagio plotseling een vreselijke pijn, die te wijten was aan hersenvliesontsteking. Acht jaar later scheidde hij definitief van zijn gezin en liet een weduwe achter die half verlamd was na haar laatste zwangerschap.

Als de moedige vrouw die ze was, ging Rosa verder met te leven voor haar gezin, terwijl ze steeds probeerde om harmonie te scheppen in haar huis. Toen de oorlog uitbrak,

hoefde geen enkele van haar zonen naar het front. Dat was toch wel een enorme genade die Rosa met haar hele hart wist te waarderen. Alleen de laatste zoon, Pascal, werd opgenomen in het leger en vertrok naar een eiland, waar niemand de oorlog van dichtbij meemaakte. Hij werd aangesteld om de officieren aan tafel te bedienen, en zodoende zou de situatie van het gezin na de oorlog perfect geweest zijn, als niet één van de zonen tijdens een bombardement in de omgeving van het huis gestorven zou zijn.

Van alle kinderen was Pascal het meeste gehecht aan zijn moeder en nam haar adviezen zeer ter harte, vooral haar aanbeveling om zich met zijn hele hart toe te vertrouwen aan God. Als er een probleem ontstond tussen zijn broers, deed Pascal zijn uiterste best om genoeg water op het vuur te gooien om de dreigende brand te doven, want hij wilde zijn geliefde moeder elk verdriet besparen.

Bij zijn terugkeer uit het leger was de

jongste zus van Pascal getrouwd. Hij maakte uitgebreid kennis met zijn zwager en diens vele zusters en het duurde niet lang, of hij verloofde zich met Pia, de jongste zus. Beiden waren er zeker nog niet klaar voor om samen door het leven te gaan, maar de komst van Francesco verhaastte de zaak. Toen dacht het jonge stel dat het kindje dat geboren zou worden, misschien de deur naar hun geluk zou zijn. De dag van de doop hadden moeder en grootmoeder met hun hele hart de wens uitgesproken, dat Francesco een brave kerel zou worden met eerbied voor God.

Van al haar kleinkinderen had grootmoeder Rosa een duidelijke voorkeur voor Francesco, want hij lette heel erg goed op, als ze hem over God en de godsdienst vertelde. Omdat hij serieus wilde streven naar het goede en het zijn grootste wens was om goed te worden, luisterde het kind met duidelijk plezier naar zijn grootmoeder. Hoe fijner hij het gezelschap van oudere mensen vond,

des te meer waren frivole en oppervlakkige praatjes pijnlijk voor hem.

Op de dag van zijn eerste communie had Francesco gedacht, dat het belangrijk was om te biechten om in orde te zijn met God, maar hij had met verbazing gemerkt, dat degene die de leiding had bij deze plechtigheid niet diezelfde mening had en enige tijd later had diegene zijn vader in het openbaar vernederd. Deze eerste teleurstellingen voor Francesco werden gevolgd door vele andere... wat hem tot diep nadenken stemde. Hij kwam tenslotte tot de conclusie, dat er op deze aarde niets goeds bestond, noch in de politiek, noch in de religieuze rituelen die hij belachelijk begon te vinden.

Francesco was tien jaar, toen hij tot zijn grote verdriet zijn grootmoeder zag sterven. Omdat hij geloofde, dat zij de hemel had verdiend, had hij niet gehuild. In die andere wereld, dacht hij, zou ze zeker gelukkiger zijn, dan zij op aarde was geweest.

Deze verzaking bestaat er juist in alle elementen van de slechte opvoeding die wij gekregen hebben van de god van deze wereld, opzij te zetten. Daarvoor zijn beproevingen nodig. Zij doen onze karaktergrebren naar boven komen. Als ons geduld nooit op de proef werd gesteld, zou ons ongeduld zich niet tonen. Als men ons nooit kwaad berokkende, zou ook onze haatdragende geest niet zichtbaar worden. Wij mogen ons dus gelukkig achten met deze heilzame lessen, die enkel beproevingen voor ons zijn wegens onze karaktergebreken. Zij bereiken eenvoudig de zwakke plekken van ons harnas, opdat wij ze zouden kunnen zien en uitschakelen.

Als wij ons hart openen voor de verschillende impulsen van de goddelijke genade, komt de macht van Gods geest over ons. Maar daarom moeten wij proberen altruïstische gevoelens te hebben, die deze glorieuze geest aantrekken. Egoïstische gevoelens beletten de goddelijke zalving in ons te werken. Wij moeten ons dus inspannen ze opzij te zetten. Egoïsme bestaat uit alles wat niet nobel, niet edelmoedig, niet waardig, niet eerbiedig, niet nederig, niet liefdevol, in één woord: niet altruïstisch is.

De mensen zouden allen mooi kunnen zijn, als hun hart zuiver en nobel was, doordrongen van de genade van de Almachtige. Het uiterlijk is de weerspiegeling van het innerlijk. Wie zorgen heeft, harttochten, wrok en vijandschap kent, draagt daarvan de littekens op zijn gezicht. Zo toont iemand van een zekere ouderdom klaar en duidelijk zijn karaktertrekken op zijn gezicht. De zorgen, het verdriet, de ontgoochelingen, de woede en de boosaardigheden drukken hun stempel op het gelaat van degenen die zulke gevoelens bezitten.

Als de gevoelens veranderen, veranderen de verschillende gelaatsuitdrukkingen niet van de ene dag op de andere. Ook de verandering van karakter gebeurt niet in één dag. Maar als de mens 200 of 300 jaar kon leven en zich voortdurend inspande om volledig van mentaliteit te veranderen, zouden tenslotte alle tekens van zijn oude karakter volledig verdwijnen, en zijn gelaat zou de schoonheid van zijn ziel uitstralen. Ieder ding verandert door de geest die het bezielt. Het spreekwoord: "Zeg mij met wie je omgaat en ik zal je zeggen wie je bent" is volledig juist. De invloed die iemand ondergaat, verandert hem. Als wij onder invloed staan van de geest van God, die vóór alles een geest van liefde is, overspoelt de liefde ons en de vrees wordt verbannen uit ons hart, want zoals de apostel Johannes zegt: volmaakte liefde verbant de vrees.

De mensen zijn gemaakt om in vreugde te leven. Daarom moeten ze zich toegankelijk maken voor de goddelijke genade, die wonderwel past bij het menselijk organisme en onontbeerlijk is. Wij moeten dus ons hart openen voor die glorierijke invloed, die de geest van liefde is. De mensen zijn geschapen om elkaar te beminnen en om bemind te worden. Als wij alleen liefde krijgen en geen liefde geven, kan dat ons niet echt helpen en veranderen. Het is alleen de goddelijke liefde, die wij kwistig rondom ons moeten proberen uit te delen, die de goddelijke genade over ons aantrekt en zo een kracht van leven en zegen voor ons wordt. Als wij de liefde rondom ons brengen, ondervindt ons hart een heerlijk gevoel van kalmte, vreugde en welzijn. Daarom zegt de Heer dat het beter is te geven dan te krijgen.

De opvoeding van het Koninkrijk van God moet haar werk in ons doen en tot een goed resultaat leiden, namelijk de volledige verandering van ons hart. Dit moeten wij voor ogen hebben, want als wij daar niet toe komen, hebben wij onze tijd verloren. Wij moeten een goed gezinde geest krijgen die helemaal verschilt van de geest die zich in de wereld toont, zoals David

al voelde, want hij zei: "O God, schep in mij een goed gezinde geest". Dit moeten wij ook van ganser harte verlangen om de opvoeding van deze wereld opzij te zetten, die bestaat uit schijnheiligheid en valsheid, en haar vervangen door grote en echte dingen die aangeleerd en in het hart geprent worden in de school van onze geliefde Verlosser. Zo zullen wij rondom ons zegen, vreugde en geluk kunnen brengen en zelf de gelukkigste mensen op aarde zijn; wezens die het eeuwige leven kunnen bereiken, als glorierijk resultaat van de trouw gevolgde goddelijke opvoeding, tot glorie van God.

Uit naam van de bomen

Onder deze titel is een ontroerend verhaal verschenen van een rechtschapen man die tegenover zware beproevingen heeft gestaan om de strijd te leveren die zijn geweten hem dicteert: het bos te beschermen tegen het illegale kappen. In het blad *Amnesty* Nr. 90 worden ons de volgende feiten vermeld:

Ze hebben hem zijn zoon afgenomen. Ze hebben hem bedreigd. Hij is zelfs gevangen genomen. Toch gaat Ildefonso Zamora door met de strijd tegen de bendes die illegaal hout kappen en de grondslagen van het bestaan van de inheemse bevolking bedreigen.

Nu en dan stromen alleen zijn tranen: "Niet uit zwakheid, maar omdat wij niet in staat zijn om ons te verdedigen," verduidelijkt Ildefonso Zamora. Zijn ogen verraden een diepe droefheid. "Het is een smart die nooit verdwijnt, een verlies dat men niet te boven kan komen." Dan gaat zijn blik over de eettafel naar zijn vrouw Modesta, die maispannenkoeken klaarmaakt op het vuur. Het is nu tien jaar geleden, dat hun zoon Aldo is vermoord. De jongeman en zijn broer Misael zijn in een hinderlaag gevallen op 15 mei 2007. Verscheidene mannen openden het vuur en doodden Aldo. Misael is er vanaf gekomen met ernstig letsel aan zijn longen.

Dat is de hoge prijs die de 55 jarige Mexicaan heeft betaald, omdat hij zich heeft ingezet voor het behoud van het bos in zijn land. Wel veel erger dan de constante bedreigingen van de politie, soldaten en criminelen of het verblijf in de gevangenis die hij heeft moeten ondergaan. Al twintig jaar vecht hij tegen de bendes die illegaal de bomen omhakken rond het inheemse dorp San Juan Atzingo. "Ze dachten, dat we op zouden houden na de moord op Aldo, maar ze hebben zich vergist," zegt Zamora. Zijn woede heeft hem er juist toe gebracht om door te gaan: "Het gaat om de toekomst van onze zonen en dochters en – daar heb ik zelfs vertrouwen in – van onze kleinkinderen."

Elke dag negen voetbalvelden

De familie is deze morgen voltallig aanwezig in het sombere houten gebouw, dat dient als keuken en eetkamer voor de familie Zamora. Slechts enkele zonnestralen dringen door de openingen tussen de planken van de muur. Ondanks dat alles houdt Ildefonso altijd zijn strooien hoed op, alsof de sombrero hem niet alleen tegen de zon moet beschermen. Zijn blik blijft ernstig, terwijl hij vertelt wat hem en zijn gezin is overkomen.

Gedurende die tijd kneedt zijn dochter Rosario het grijsblauwe deeg voor de maispannenkoeken, terwijl Teresa, de grootmoeder, zich ervan verzekert dat er altijd genoeg gorditas (maisbroodjes) op de tafel staan voor de gasten. Een klein vuur brandt in de haard, houtblokken worden mondjesmaat toegevoegd. Zoals in talrijke inheemse gemeenschappen speelt het voorzichtig gebruik van de natuurlijke hulpbronnen een belangrijke rol in het dorp San Juan Atzingo.

"Zonder bos is er geen water en zonder water is er geen leven", legt Ildefonso uit, terwijl zijn twee kleinkinderen zitten te draaien op hun stoel. Dat is de reden

waarom hij zich verzet tegen de illegale ontbossing en zorgt voor herbebossing van de verwoeste wouden. De bossen van San Juan Atzingo horen bij het natuurpark "Lagunas de Zempoala", een gebied met bossen en meren dat 2% van de biodiversiteit ter wereld herbergt en voorziet in driekwart van de watervoorziening van Mexicostad. Vanwege de houtdieven gaat 2400 hectare bos ieder jaar verloren – de oppervlakte van negen voetbalvelden elke dag. Het is dus een kwestie van overleven.

Dat zou ook de autoriteiten moeten verontrusten. Toch beleeft Ildefonso Zamora precies het tegenovergestelde sinds hij in 1998 is begonnen om de bossen te verdedigen. Als lid van de Gemeenteraad was hij ooit verantwoordelijk voor de herbebossingsprogramma's en heeft een klacht ingediend tegen de illegale houtkap. Toen er niets gebeurde, heeft hij zich tot hogere autoriteiten gewend: het Ministerie van Milieu en het kantoor van de procureur generaal. Maar ook daar reageerde niemand.

Gelijktijdig begonnen de dreigementen: "Je dagen zijn geteld," schreeuwden mannen vanuit een auto, toen hij in 2006 met anderen demonstreerde om strafvervolgning te vragen voor het kappen van bomen. "Als je niet ophoudt, zullen we je weten te treffen, waar het je het meeste kwaad zal doen." En dat hebben ze gedaan. Zeven maanden later doodden ze Aldo. Het heeft drie jaar geduurd voordat twee schuldigen, leden van een bende houthakkers, gearresteerd werden. "Twee anderen lopen nog steeds vrij rond, hoewel de autoriteiten heel goed weten, om wie het gaat," zegt Zamora.

Corruptie en illegaal handelen

Niemand hier in San Juan Atzingo is daar verbaasd over. Iedereen weet, hoe het gaat: de politieagenten incasseren regelmatig hun steekpenningen en de vrachtwagens beladen met de gestolen boomstammen rijden 's nachts door de dorpen onder bescherming van de politie en de onderzoeken leiden nooit tot een resultaat. "De illegale ontbossing brengt veel op, er zijn dus grote politieke en economische belangen," Ildefonso is daarvan overtuigd. "De bendes worden beschermd door functionarissen op hoog niveau." In november 2015 is hijzelf gearresteerd en zat negen maanden in de gevangenis. Hij is geslagen, beledigd, van de trap geduwd. Hij is zelfs opgesloten in dezelfde gevangenis als de twee moordenaars van zijn zoon. Als de speciale rapporteurs van de Verenigde Naties voor de rechten van autochtone volken, Amnesty Internationaal en anderen zich niet hadden beziggehouden met zijn lot, zou Ildefonso vandaag nog achter de tralies zitten. De beschuldigingen waren toch ongegrond. Hij zou geld hebben gestolen van een inwoner van het dorp. Maar op het moment van de daad was er een inwijdingsvergadering van een milieugroepering in Toluca, de hoofdstad van de staat.

De beschuldiging van diefstal maakt hem woedend: "Wij hoeven niet te stelen, onze familie werkt hard." Op het land van Zamora staan drie huizen, een hut en drie bestelwagens omringd door enorme planten. De familie leeft van dat wat de aarde van deze vochtige bergen van centraal Mexico hun geeft: bonen, haver, cactusbladeren en vooral mais. Teresa, de grootmoeder, heeft een kraam op de markt in de pelgrimsplaats Chalma, die niet ver vandaar is gelegen.

De boom, een bron van leven

Zijn familie heeft hem altijd gesteund, verzekert de Mexicaan, terwijl hij naar één van de velden loopt die de familie Zamora van voedsel voorzien. Ook in het dorp is iedereen solidair met hem. De "verraders" zoals hij de houthakkers noemt, komen uit naburige gemeenten. Hijzelf kan zich nagenoeg niet verplaatsen buiten San Juan Atzingo: "Te gevaarlijk." Maar hier voelt hij zich veilig, ook al houden de politiemannen zich regelmatig langdurig zonder reden op voor zijn boerderij. Laatst zijn soldaten zelfs doorgedrongen tot

Francesco was niet zonder fouten en zijn gevoelige geweten maakte hem daarvoor vaak verwijten. Dan vernederde hij zich zo eerlijk mogelijk en probeerde zich helemaal te verbeteren door tegen zichzelf te zeggen: waarom maakt mijn geweten mij steeds verwijten, terwijl dat van anderen lijkt te zwijgen? Een massa vragen kwam al snel op in zijn hoofd: na de dood, wat gebeurt er dan? Deze vraag nam hem zo in beslag, dat hij eigenlijk wel enige minuten dood zou willen zijn om dat mysterie te doorgronden. En waarom zijn de mensen niet goed en eerlijk? Waarom houden ze niet van elkaar en waarom bestaat er geld?

Zijn oom Giuseppe was meubelmaker. Omdat hij geen zoon had, had hij zijn oog laten vallen op Francesco, want hij dacht in hem een vertrouwde hulp te vinden. Maar vader Pascal had heel andere aspiraties voor zijn zoon. Hij wenste voor hem een nette, gemakkelijke, goed betaalde baan, en vooral een

beroep waarbij hij een stropdas kon dragen. Deze voorwaarde was erg belangrijk in de ogen van Pascal. Francesco had juist een eenvoudig, nederig en eerlijk leven voor ogen en de gedachte om meubelmaker te worden stond hem helemaal niet tegen. Maar om zijn vader plezier te doen ging hij door met zijn studie en besteedde al zijn vakanties om zijn oom en zijn vader die was opgehouden met het zware werk op het land en was begonnen samen te werken met zijn broer Giuseppe, te helpen.

Toen Francesco op een avond thuiskwam uit school vond hij zijn vader niet thuis zoals gewoonlijk. Denkend dat hij nog in de werkplaats was, was hij hem daar op gaan zoeken en had hem aangetroffen in gesprek met een vriend, die brandhout was komen halen. Ze waren samen over de Bijbel en over godsdienst aan het praten. Francesco had eerbiedig geluisterd, onder de indruk een man uit het volk met zoveel vuur over

God te horen spreken. Daarna had de man hen verlaten na hen te hebben uitgenodigd bij hem thuis te komen om meer in het bijzonder te praten over het heilige boek dat alle dwalingen van de religies ontmaskerde.

Pascal en zijn broer, de meubelmaker, maakten plannen om hun werkplaats uit te bouwen met twee appartementen op de eerste etage, zodat het voor de twee gezinnen mogelijk was om onder hetzelfde dak te wonen. Francesco was zestien jaar, aan het einde van zijn school gekomen, en droomde opgewekt over het moment dat hij zijn krachten zou mogen bundelen met die van zijn vader en zijn oom om hun onderneming tot bloei te brengen.

Toen Francesco op een dag uit school kwam, trof hij thuis een brochure aan: *De Overwinning van het Goede op het Kwade*. Zijn tante had die gekocht van een mevrouw die langs was gekomen. Francesco las het werkje meteen en zijn vreugde was groot,

toen hij constateerde dat er op de aarde mensen bestonden die zich wilden wijden aan de goede zaak. Deze opbouwende lectuur versterkte in hem het verlangen om meer te doen en hij uitte zijn gedachten openlijk tegen zijn tante: "Als het waar is, wat in deze brochure staat geschreven, zou je alles moeten geven aan de persoon die je deze brochure heeft gebracht, zelfs het huis, want de vestiging van een wereld waar de mensen in harmonie met elkaar leven, waarin het geld is afgeschaft en vervangen is door broederlijke liefde, dat heeft veel meer waarde dan alle rijkdommen."

In de brochure stond een uitnodiging om drie boeken te lezen: *De Goddelijke Openbaring*, *De Boodschap aan de Mensheid* en *Het Eeuwige Leven*. Die laatste titel trok in het bijzonder de aandacht van Francesco, die er het antwoord in hoopte te vinden op zijn vraag: Wat is er na de dood? Hij sprak meteen tegenover zijn moeder het verlangen

in zijn huis, zogenaamd omdat ze een plek zochten voor een huwelijksplechtigheid. Een smoesje, daarvan is Zamora overtuigd.

Op zijn land, vergezeld van zijn zoon Misael en zijn kleinkinderen ontspant Ildelfonso zich. Tussen de bomen en de struiken die hij kent als zijn broekzak, praat hij over de oogst. De gele bonen, de giftige paddenstoelen en de geneeskracht van de kruiden, die op zijn glooiende velden groeien. "Het planten van een boom helpt niet alleen mij, maar de hele mensheid," verzekert deze overtuigd katholieke man. "Zolang God me laat leven, zal ik doorgaan met de strijd." Wat zal hij zegevieren over de criminelen, de soldaten en de agenten? Zamora is op zijn eigen manier optimistisch: "Misschien dat ze aan de rechtbanken op aarde kunnen ontkomen, maar niemand kan zich onttrekken aan het oordeel van God."

Het is voor ons altijd een aanmoediging te zien dat er mensen van goede wil zijn in alle landen op aarde. Maar de wereld van vandaag is zo goed ingericht om het kwade en het bevredigen van egoïstische belangen te begunstigen, dat er slechts weinig gesproken wordt over hen die strijden voor het goede en streven naar het collectieve belang. Dat is het geval bij deze dappere man, die allang de onvervangbare waarde heeft begrepen van de natuur. Men kan zeker niet de rijkdommen van de natuur die onmisbaar zijn voor het leven, vervangen door geld, nog minder wanneer dat geld in handen is van een minderheid. Men kan het kostbare evenwicht in het klimaat voortvloeiend uit een overvloedige vegetatie, niet vervangen door die schandelijke en valse rijkdom.

Toch is het daarvoor dat men alles op onze mooie planeet plundert zonder zich ongerust te maken over de toekomstige generaties. Men offert op het altaar van Mammon onze mooiste bossen die zorgen voor zuurstof en water, alles wat we nodig hebben om te leven. Het moet wel zo zijn, dat de mens in de macht van de Boze is gevallen, zoals de Schrift zegt, om de belachelijke waanzinnige daden te volbrengen, en zo de tak af te zagen waarop hij zit! Zijn geest is onder invloed van de geest van de Vijand, de Satan, gefocust op het onmiddellijke belang, op de zeer korte termijn, en wil niet verder zien wat er gaat gebeuren. Toch beginnen we al een indrukwekkend eerste idee te krijgen van wat ontbossing tweeebrenkt in combinatie met vervuiling. De orkanen van een ongekend geweld, die de laatste tijd eilanden en landen hebben weggevaagd zijn ernstige waarschuwingen voor de mensheid. Maar zullen ze ook overtuigend zijn? Het lijkt er helaas op, dat niets de aanbidders van het gouden kalf stopt, goed gesteund als ze worden door de macht ter plaatse. En het is erg riskant, zoals het verhaal van Ildelfonso Zamora ons laat zien, om zich te verzetten tegen hun noodlottige daden.

In elk geval schijnen noch hun bedreigingen, noch hun afschuwelijke misdaden de moed van deze man te vernietigen, noch zijn verzet uit te putten. Laten we bidden voor zulke mensen, opdat de Heer hen beschermt, Hij, die de zachtmoedigen van tevoren kent, die de aarde zullen erven, volgens zijn belofte! Matth. 5: 5. Verder zijn slechts zij die het goede, de wijsheid en de ware gerechtigheid nastreven, die zullen kunnen worden beschermd en dws door de immense rampspoed kunnen gaan, die zich aftekent aan de horizon en waarover de Heer sprak, toen Hij zei, dat er een rampspoed zou komen, zo verschrikkelijk als er nog nooit was geweest sedert het ontstaan van de wereld, en dat niemand gered zou worden, als die dagen niet verkort zouden worden. Matth. 24: 21, 22. Wij weten dat ze verkort zullen worden door de goddelijke tussenkomst, ter wille van de uitverkorenen die tussenbeide komen en hun leven geven voor de ongelukkige

mensheid. Maar dat zal een tijd van uiterst smartelijke beproeving zijn, een fenomenale vernedering voor de mensheid, die niet is opgehouden de goddelijke wet geweld aan te doen, en die er dan het eindresultaat van zal oogsten, niet als een straf van God – want God straft niet – maar als het equivalent van haar eigen gedrag.

Toch zal dat ook een prachtige tijd zijn, want de goddelijke genade zal opnieuw kunnen handelen in de harten van de mensen, die zich eindelijk zullen openen voor de stem van de wijsheid en het goede. De Eeuwige zal de aarde troosten en Zijn vergiffenis over haar uitgieten ter wille van het losgeld betaald door Christus en zijn kleine Kerk. Hij zal aan de zachtmoedigen de onmetelijke gunst verlenen medewerkers te worden van de Almachtige om de aarde te herstellen en er weer het paradijs van te maken. Zij zullen dan de waarde van de bomen zien, en in de hele schepping de oneindige, gevarieerde wijsheid van God erkennen die alle dingen tot in de perfectie heeft geregeld volgens de onveranderlijke wet van het universum: ieder ding bestaat voor het welzijn van een ander en alle dingen hebben gemeenschap met elkaar. Er zal geen enkel gevaar meer zijn op de nieuwe aarde. De vrijgekochten van de Eeuwige zullen uit volle borst de prachtige woorden van het gezang aanheffen: "Wees gelukkig in vreugde, want de geweldenaars zijn verdwenen; de Heer geeft ons volgens zijn belofte het verloren paradijs terug!"

Goma, een gorilla als geen ander

Het artikel hieronder in het blad *L'Illustré* Nr.16 heeft onze aandacht getrokken. We geven het hier in zijn geheel weer:

Het ongelooflijke verhaal van Goma

Ze is de enige gorilla in de dierentuin in Bazel die de bezoekers recht in de ogen kijkt. Omdat ze als baby door haar moeder verstoten werd, is ze bij mensen opgegroeid. Nu is Goma de oudste in gevangenschap levende gorilla van de wereld

Daar waar slablaadjes de grond bedekken, waar nesten bekleed met stro uitnodigen tot een dutje, waar de dag begint met geknor, daar is de wereld van de gorilla's. De wereld van de mensen is daar, waar het naar hot-dogs ruikt, waar de riksja's in 't gelid staan, waar een moeder zegt: "Ssst", wanneer een jongen zegt: "Het is wel waar, he, dat een aap een dik achterwerk heeft?" Een glazen wand scheidt de apen van de mensen in de dierentuin van Bazel. Slechts één wezen bevindt zich tussen die twee werelden: Goma.

"Kom, Goma," roept een bejaarde dame die morgen in het apenhuis. Maar Goma komt niet. Er is slechts een stukje van haar vacht te zien, dat uitsteekt buiten de hut waarin ze zich heeft terug getrokken. Goma is oud, heel oud. Ze is de oudste gorilla ter wereld die in gevangenschap is opgegroeid onder de hoede van mensen. Ze zal volgend jaar 60 jaar worden. In het wild in Centraal-Afrika zou ze hooguit 35 jaar zijn geworden.

"Ze heeft veel slaap nodig," verkondigt de oude dame, die over Goma praat als over een vriendin met wie ze geregeld een kopje thee drinkt. Normaal: zeker, Goma ziet er uit als een gorilla, maar ze gedraagt zich als een mens. Anders gezegd, ze deelt een beetje het lot van Mowgli, uit het Jungleboek.

Als Goma in 1959 in de dierentuin van Bazel wordt geboren, is ze de eerste gorilla die het daglicht ziet in Europa. Een klein baby'tje van 1820 gram, een helder gezichtje onder een zwarte hardos. In die tijd zijn mensapen nog zeldzaam in dierentuinen en het feit dat ze nageslacht krijgen, wekt sensatie. Maar die euforie maakt snel plaats voor bezorgdheid: Achilla, de moeder van Goma, gaat haar baby niet voeden. De bezorgdheid groeit, de kostbare baby zal sterven van honger. Na vierentwintig uur wordt besloten Achilla een lichte

verdoving toe te dienen, haar het kleintje af te nemen en toe te vertrouwen aan de zorg van mensen. De directeur van de dierentuin Ernst Lang zal haar dan adopteren.

Logboek

Ernst en Trude Lang hebben geen ervaring met baby-apen, maar ze hebben twee jongens opgevoed en dat scheelt. Want gedurende de eerste maanden verschilt een babygorilla nauwelijks van een menselijke zuigeling. In die tijd houdt Ernst Lang voor de "Schweitzer Illustrierte" een dagboek bij over de eerste weken van Goma: "Gedurende de nacht staat haar mandje in onze slaapkamer en het is niet moeilijk haar honger te stillen, met zo veel lawaai laat ze dat weten. Eén van ons tweeën gaat meteen uit bed, verwarmt de melk en de babygorilla drinkt met grote slokken 20 tot 35 gram op."

Goma draagt luiers, wordt in de kamer uitgelaten en speelt met de hond van het huis. Als ze een beetje groter wordt, eet ze haar eten met een lepel aan tafel. Op een dag gaat ze met het gezin met vakantie naar Tessino. "We hebben gewoon de babyaap vast gemaakt in een kinderzitje in de auto," schrijft Ernst Lang. Onderweg wordt Trude aangesproken door een vrouw: "Mevrouw, is dat uw kind?" Ja, Goma heeft geleerd een mens te zijn.

Het is bijna middag. Adrian Baumeyer, 37 jaar, stevige wandelschoenen en een hartelijke blijk, komt een rondleiding verzorgen in het apenhuis op intentie van de volksuniversiteit van de twee Bazels, Bazel stad en Bazel buiten. "Gorilla's fascineren ons, omdat ze zo op ons lijken," zegt hij en verklaart: "Maar dat is slechts een illusie."

Achter de glazen wand troont M'Tonge met zijn zilveren rug, de chef van de groep van acht gorilla's. Onder zijn machtige wenkbrauwen kijken twee zwarte gaten star in de ruimte. En als men daar staat achter de ruit, denkt men onvermijdelijk aan "De Panter" van Rainer Maria Rilke, wiens blik zo de voorbijgangers langs de tralies afschrikt. Zonder twijfel hebben de dieren de mogelijkheid onze vreugde en onze angst te weerspiegelen: uit hun gedrag leiden wij onze wensen en angsten af.

Adrian Baumeyer brengt ons terug tot de realiteit: "Zelfs als de zilverrug ons er de indruk van geeft, verveelt hij zich toch niet. We moeten ophouden met dat antropomorfisme, met het vermenschlijken van dieren." Volgens hem, "kijken gorilla's elkaar nooit recht in de ogen, dat zou gevoeld worden als onbeleefd. Daarom wenden ze hun blik af."

Maar er is er één die zich niet houdt aan de code van de gorilla's: Goma, die eindelijk uit haar hut komt. Ze is dicht bij de glazen scheidingswand gaan zitten, en kijkt de bezoekers recht in hun ogen. "Dat heeft ze bij de mensen geleerd", legt Adrian Baumeyer uit. "Trouwens, wij leren dat ook aan onze kinderen: als je iets wil van je naaste, dan moet je hem aankijken." Probleem: Goma zit dus niet aan de goede kant van de wand. Maar ze is zeker niet gek, ze heeft ook geleerd, dat men een gorilla niet aankijkt.

"Tegenwoordig zal men een gorilla niet meer opvoeden onder de hoede van menselijke wezens," verzekert Adrian Baumeyer. Men zou eerder andere moeders ertoe brengen voor de kleine te zorgen. Of men zou volwassenen leren om naar de tralies te gaan waar de verzorgers de kleine met de fles zouden kunnen voeden. In 1959 was dat anders, men had geen enkele ervaring.

Een mijlpaal na twee en een half jaar

Men wist ook niets over de manier waarop een babygorilla zich zou ontwikkelen bij de mensen. Wat te doen als het dier steeds meer dier zou worden? Als Goma groter wordt, trekt ze af en toe de bril van Trude Lang van haar neus, of ze pakt de hoed van een bezoeker. Ernst Lang weet ook, dat ze op een dag zo sterk zal zijn als vier krachtpatsers. Daarom brengt hij haar, als ze twee en een half jaar is, voorzichtig in aanraking met haar leeftijdgenoten en het leven dat ze zou heb-

uit om dat boek te bestellen. Zijn moeder antwoordde, dat zij het op haar werk had gezien en dat ze het zonder mankeren voor hem mee zou nemen. Toen het boek niet meteen kwam, begreep Francesco, dat hij de woorden over de waarheid die de brochure hem al had geleerd in praktijk moest gaan brengen. Als iemand hem aanraadde iets leugenachtigs te zeggen, weigerde hij absoluut en zijn raadgevers hielden, van hun stuk gebracht, niet op te herhalen: "Als je in die houding volhardt, zal je het niet ver brengen in deze wereld."

Zoals de meeste mensen had Francesco de wens een gezin te stichten, waar ieder lid respect voor elkaar zou hebben en zo zeker gelukkig zou worden. Toch was hij zich bewust van de moeilijkheid om een zusterziel te vinden met dezelfde ideeën als hij. Met zijn hele hart hoopte hij, dat God zo'n zeldzame parel op zijn weg zou brengen. Dat gebeurde ook inderdaad. In het eerste be-

gin waren zijn ouders niet erg tevreden met de keuze van hun zoon, daarna hadden ze zich ermee verenigd; maar Francesco moest trouwens vertrekken om zijn dienstplicht te gaan vervullen.

Deze nieuwe ondervinding in dienst voor zijn vaderland was voor Francesco nauwelijks opbouwend, die de geest van deze arme wereld van dichterbij kon zien. Zijn burgerlijke en kerkelijke autoriteiten stelden hem dan ook in de hoogste mate teleur, zodanig dat hij eruit had geconcludeerd dat er niemand werkelijk zuiver was en hij vroeg zich af, waarom er in het menselijk hart zoveel schijnheiligheid was.

Nadat hij uit militaire dienst teruggekeerd was, zette Francesco zich aan het werk om de grondslagen voor zijn toekomstig geluk, namelijk die van zijn huwelijk, te leggen. Hij boog zich dan ook over de studie van de Bijbel, ontdekte er de evangeliën in, waaruit hij enige troost en een beetje hoop putte. Op

een dag had hij elektrisch materiaal nodig en daarvoor ging hij naar een speciaalzaak. Wat een verrassing, toen hij werd geholpen door de man die enige jaren eerder zijn vader had uitgenodigd om bij hem de Heilige Schrift te komen bestuderen. Francesco vertelde dat hij elektrisch materiaal wilde kopen, maar ook het licht van de waarheid wilde ontvangen. De chef van de zaak, heel blij met zo'n klant zaken te doen, liet zich niet lang bidden en begon met hem te praten over de vertroosting, de verwachtingen en de goddelijke zekerheden en liet het tijdens het ander halfuur durende onderhoud, aan zijn zoon over om de klanten te bedienen.

Francesco zag de tijd niet voorbijgaan, zo heerlijk vond hij het te horen praten over de wederopstanding van alle gestorven mensen op een aarde die weer een paradijs was geworden als gevolg van het werk van de verlossing voltooid door Christus en zijn ware Kerk. En wat een opluchting te vernemen

dat de hel slechts bestond in de duivelse verbeelding van de religies die niet de grote God van de liefde kenden.

Francesco verliet de elektriciteitswinkel bezield met de boodschap van de goddelijke genade. Enige dagen later ging hij er weer heen. Aan de ene kant, omdat hij weer iets nodig had en aan de andere kant, omdat hij een heleboel vragen wilde stellen om in staat te zijn, zijn verloofde te overtuigen van de schoonheid van de goddelijke wegen. Maria was er gevoelig voor en ging spontaan met haar toekomstige echtgenoot mee naar een plechtige paasbijeenkoms en enige tijd later naar een congres. Dat deed in Francesco een vurig verlangen ontstaan mee te werken aan de vestiging van dat Koninkrijk van God waarover hij pas in zulke enthousiaste bewoordingen had horen vertellen. Een grote vreugde had hem overspoeld, toen hij de oproep had gehoord die de Heer liet weerklinken in zijn hart. Zijn familie onder-

